

[Statsministeren.]

meget have bebrejdet finansministeren, hvis han havde forudset og indregnet i sine forslag en eller anden lønstigning, som han mente arbejdsmarkedet burde have. Nej, her var der ikke andet at gøre for finansministeren end at vente, til overenskomstforhandlingerne var afsluttet, og så komme med den anden bukete, hvad han også straks gjorde.

Men her søger man — jeg tør ikke sige bevidst — men man søger i hvert fald fra venstres og de konservatives side og fra venstres og den konservative presses side at fremstille det, som om grunden var usikkerhed fra regeringens og finansministerens side, og det er altså ikke sagligt holdbart, hvilket jeg hermed har gjort opmærksom på. (Poul Sørensen: Det er Hans Rasmussen, der siger det!). Jeg polemiserer ikke her imod Hans Rasmussen; jeg polemiserer bl. a. imod det ærede medlem hr. Poul Sørensen og hans presse.

Derefter taler man om den økonomiske fremgang, som ingen tør benægte er til stede, og som man jo også i oppositionen må erkende er ganske betydelig: produktionsstigningen, investeringernes vækst, opsparingens vækst, eksportens vækst, den store beskæftigelse, den store omsætning — alt dette må man erkende er til stede i vort samfund i dag; så langt tør man ikke drive propagandaen, at man tør benægte det. Men herom siger man: det har man alle steder, det findes overalt i den vestlige verden, der er ikke nogen særlige problemer i Danmark. Dermed er man igen ude i noget, der ikke er holdbart.

Danmark har i denne situation ganske særlige problemer, som lande, vi vil sammenligne os med, ikke har i tilsvarende grad. Hvad er det for problemer? Det er det meget store problem, at vi lever i en tid, hvor der sker en betydningsfuld og dybtgående erhvervsmæssig omstilling i dette land, en omstilling fra i overvejende grad eller i meget høj grad at være et landbrugsland over til også at være en industrination, og det kræver enorme investeringer, en vældig uddannelse og et stort trafiknet. Det kræver investeringer hele landet over. Det betyder, at der i dele af Danmark, hvor industri praktisk talt ikke kendtes tidligere, nu vokser en ny industri op. Det er heldigvis

ikke kun omkring storbyerne, den vokser op; det er over hele landet. Det er denne enorme omvæltning, der gør, at Danmark har et investeringsproblem, et valutaproblem, et kapitalbehov, et renteproblem, et uddannelsesbehov, som andre af de lande, vi kan sammenligne os med, ikke har, og derfor stiller den økonomiske situation sig særligt i vort land.

Men administrerer regeringen det da ikke på en sådan måde, at denne omstilling vanskeliggøres? Gør vi det ikke på en sådan måde, at det private erhvervsliv stilles dårligere? Gør vi det ikke på en sådan måde, at den private borger i sit forbrug ikke opnår de fordele, han burde have? Nej, det gør vi ikke. Jeg har her tal for stigningen i privatforbrug pr. person, ikke i pengebeløb, som jo er påvirket af prisstigningen, men i mængder, og jeg har tilsvarende tal for de private investeringer.

Hvis vi sammenligner perioden 1950-57, som var — det må vi erkende — en stilstandsperiode i dansk økonomi, med perioden 1957-64, ser vi en tydelig forskel, en markant forskel, som bekræfter det, jeg her har sagt. Det private forbrug fra 1950 til 57 steg i mængde med 5 pct., fra 1957 til 64 steg det i mængde med 33 pct. Disse tal går kun til 1964, længere er statistikken ikke nået frem, men jeg er nogenlunde sikker på, at når den når videre frem, vil denne tendens fortsat være til stede, måske afsvækket i styrke, men den vil fortsat være der. Borgeren får sin andel af velstandsfremgangen — fra 1957 til 1964 en fremgang i privatforbrug pr. person i mængde på 33 pct.

Hvad så med erhvervslivet? Ja, perioden 1950-57 var en stilstandens periode, men de private investeringer stod ikke helt stille; de gik vel ikke meget frem i begyndelsen af perioden, lidt stærkere i slutningen, men fra 1950 til 1957 steg de i alt med 26 pct. Men i perioden fra 1957 til 1964 steg de med 77 pct. Så stærkt steg de private investeringer i mængde, med 77 pct., og det bekræfter, hvad jeg har sagt. Jeg skal ikke nægte, at også de offentlige investeringer steg, det er jo en nødvendighed. En ekspanderende produktion og ekspanderende privatinvesteringer kan ikke fungere, uden at også de offentlige investeringer må udvides. Man må have veje, man må have